

»Moj Bog!« — izustil je jokaje Matevž in hitel v kapelico.

Kako vesela sta sedaj Tonček in Matevž drug drugega! Kako vesel je njiju stari Parnik, a kdo veselejši, kakor predobri naš Oče nebeški!

J. S.

Angelju varihu.

(Molitev.)

Angeljček moj sveti,
Prosim, daj vzprejeti
Mene v varstvo milo
V varno svoje krilo!

Slušaj želje tihe,
Moje prošnje — zdihe.
Daj mi sladko spanje —
Pa nebeške sanje.

Dušo ti izročam,
Srce priporočam;
K Bogu prošnje nosi —
Milosti izprosi!

Varih moj prezvesti,
Daj kedaj priversti
Me v nebеса zlata,
Kjer sta mama — ata!

Sprejmi me tja gori,
Kjer svetnikov zbori
Večnega slavijo —
Vekomaj častijo!

Al. K. S—ún.

Jesenske podobice.

(Piše Janko Barlè.)

I.

Kdo bi si mislil, da se leto tako hitro okrog zasuče? Do kresa je še, še. Dnevi postajajo daljši, ceste prašne, polje se rumeni, travniki se zelené, metuljčki frfotajo, komarji pikajo in solnčece, rumeno solnčece to greje, kakor žrjavica. Dežja je malo in če kedaj pada, lije kakor iz škafa, nebo se naglo stemni, blisek križa nebo in grom potresa vsako srce. Nu, ko postajajo kresnice bolj redke, ko se začne dan zopet krčiti, tedaj tudi vročina poneha. Prej kakor bi mislil, plavé se